

[Aksel Larsen.]

forligsinstitutionen allerede har for megen myndighed, og at arbejdsretslovgivningen ganske vist bør ændres, men at den bør ændres således, at fagbevægelsen får de rettigheder til at afgøre sine egne sager tilbage, som man har taget fra den ved hjælp af lov om mægling i arbejdsstridigheder og ved den faste voldgiftsrets gennemgående uheldige praksis. Om arbejdsretslovgivningen blev der, hvis jeg husker ret, ikke sagt noget i arbejdsprogrammet fra den socialdemokratiske partikongres, men ud over de programpunkter, man altså har droppet eller afsvækket til ukendelighed for at fastholde det radikale makkerskab i regeringen, har man her åbenbart givet en betydelig og farlig koncession til den Bertel Dahlgaardske tanke om voldgift i det, man kalder arbejdsstridigheder.

Det er formentlig rigtigt, hvad den ærede radikale ordfører sagde, at der ingen socialisme var i statsministerens åbnings-tale. Nu kan man jo være af den mening, at det ikke var nødvendigt for den radikale ordfører at sige det så hårdt og brutalt, men jeg forstår så godt, at den radikale folketingsgruppe måtte ønske og kræve ganske betydelige indrømmelser, om man vil: ganske god betaling, for at fortsætte i regeringen, og det forstår vi alle, så det vil være urigtigt at brede sig særligt over det valg, de radikale, jfr. redaktør Thorsens sagkyndige bedømmelse, har måttet træffe mellem at dø med indflydelse og dø uden indflydelse. Så melder sig spørgsmålet: hvorfor har socialdemokratiet givet disse politiske koncessioner? Hvorfor er socialdemokratiet så interesseret i at opretholde regeringsmakkerskabet med det radikale parti, når dog enhver ved, at regeringen Kampmann ville kunne klare sig også uden radikale ministre og uden derigennem tilsikret støtte fra 11 radikale medlemmer af dette ting? Svaret må vel søges i den særlige — særlig kryptisk formede — erklæring om tysk-dansk militær fælleskommando, som udsendtes af de to partier, og som de siden da har beflittet sig på at fortolke på hver sin måde.

Socialdemokratiets folketingsgruppe er af grunde, som må forekomme de allerfleste totalt uforståelige, ivrig efter at knytte

Danmark endnu stærkere til den tyske militarisme ved etablering af fælleskommandoen. Det vil ikke være betænkeligt, siger man, for den skal kun træde i kraft i tilfælde af krig. Ja men det forekommer mig, at det netop er betænkeligt i krigstilfælde at være for nært knyttet til det Tyskland, som i de krige, det danske folk husker bedst, har vist sig alt andet end venskabeligt sindet over for Danmark. Hertil kommer det endnu mere væsentlige, at netop Tyskland er det store urocentrum i Europa. Hertil kommer det væsentlige, at Vesttyskland vel er den stat, der har de alvorligste udenrigspolitiske konflikter, og at den løsning af disse konflikter, der åbenlyst tilstræbes fra ledende vesttysk hold, kun vil kunne tilvejebringes ved krig. Jo nærmere Danmark og eventuelt andre lande knyttes til Tyskland militært, jo stærkere vil dette Tyskland føle sig, og jo større fare vil der være for, at de europæiske problemer ikke løses ad den fredelige forhandlingens vej.

For længst har regeringen med godkendelse fra et folketingsflertals side været med til at godkende Vesttysklands genoprustning og dets optagelse i Atlantpagten. Iværksættelse af beslutningen om bygning af depoter for tyske våben, tysk ammunition, tyske uniformer og andet tysk krigsudstyr i Jylland er ved at blive omsat i praksis, dog således at man kalder disse tyske depoter for NATO-depoter og forklarer, at de vil gøre det lettere for den tyske hær at forsvare Jylland. Det ville formentlig være mere rigtigt at sige, at sådanne depoter ville lette et tysk elastisk tilbagetog op gennem Jylland i tilfælde af krig med de følger for befolkningen, enhver kan tænke sig; men dette rigtige siger man altså ikke.

Man bekræfter derimod en vis frygt for åbent at vedstå, hvad man foretager, ikke blot derved, at depoterne har fået navneforandring til NATO-depoter, men også derved, at de hidtidige transporter af tysk krigsmateriel til de foreløbige depoter er sket over vor sydgrænse og op gennem Sønderjylland i nattens mulm og mørke. Nu skal de regulære depoter bygges, men endog bevillingen dertil — 60 mill. kr. — søgte man at hemmeligholde. Den højtærede